

Wyrok z dnia 7 kwietnia 1999 r.

I PKN 668/98

Popelnienie przez pracownika przestępstwa może uniemożliwić jego dalsze zatrudnianie na zajmowanym stanowisku także wówczas, gdy nie było dokonane na szkodę pracodawcy, jeżeli rodzaj przestępstwa ma związek z charakterem zatrudnienia pracownika.

Przewodniczący: SSN Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 1999 r. sprawy z powództwa Jarosława K. przeciwko Politechnice C. w C. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie z dnia 15 września 1998 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Częstochowie wyrokiem z dnia 29 maja 1998 r. oddalił powództwo Jarosława K. przeciwko Politechnice C. o przywrócenie do pracy i ustalił, że powód był zatrudniony u strony pozwanej od 1 stycznia 1995 r. w charakterze portiera w Domu Studenckim [...] i w dniu 20 marca 1998 r. została rozwiązana z nim umowa o pracę w trybie dyscyplinarnym, ponieważ wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 października 1997 r. [...] powód został uznany winnym dokonania czynu z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych, polegającego na legitymowaniu się przywłaszczonym dowodem osobistym.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie wyrokiem z dnia 15 września 1998 r. oddalił apelację powoda podzielając pogląd Sądu pierwszej instancji, iż czyn powoda uniemożliwia jego zatrudnianie na zajmowanym stanowisku portiera, który ma dostęp do dokumentów tożsamości pozostawianych

przez osoby odwiedzające studentów, a także do pomieszczeń mieszkalnych studentów.

Pełnomocnik powoda zaskarżył kasacją powyższy wyrok, zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną interpretację art. 52 § 1 pkt 2 KP i uznanie popełnionego przez pracownika przestępstwa za czyn uniemożliwiający dalsze zatrudnianie powoda na zajmowanym stanowisku pomimo braku związku pomiędzy czynem pracownika a wykonywanym zakresem obowiązków oraz naruszenie przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna. Popełnienie przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie na zajmowanym stanowisku uzasadnia zastosowanie rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 2 KP. Nie ma natomiast znaczenia, czy przestępstwo pracownika miało bezpośredni związek z wykonywanymi przez niego obowiązkami pracowniczymi. Czyn przestępny może uniemożliwiać dalsze zatrudnianie pracownika na zajmowanym stanowisku także wówczas, gdy nie został popełniony na szkodę pracodawcy, jeżeli rodzaj przestępstwa ma związek z charakterem zatrudnienia pracownika.

Analogiczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 października 1976 r. (OSNCP 1977 z. 4, poz. 67), w której stwierdzono, że rozwiązanie umowy o pracę przez zakład pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika może nastąpić niezależnie od tego, czy popełnił on przestępstwo na szkodę zakładu pracy, czy też na szkodę osoby trzeciej, oraz czy szkoda pozostaje w związku z pracą, jeżeli przestępstwo - popełnione w czasie trwania umowy o pracę - uniemożliwia dalsze zatrudnianie pracownika na zajmowanym stanowisku.

Powód pracował w charakterze portiera w domu studenckim, miał więc dostęp nie tylko do mieszkań studentów, ale również do dokumentów tożsamości osób odwiedzających studentów. Rodziło to po stronie pracownika obowiązek bezwzględnej uczciwości, znajdujący potwierdzenie w treści jego obowiązków pracowniczych w ramach wykonywanej umowy o pracę na stanowisku portiera. Fakt legitymowania się więc przez powoda cudzym dowodem osobistym uniemożliwia dalsze jego zatrudnianie na tym stanowisku. Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że Sądy obu ins-

tancji prawidłowo zakwalifikowały czyn powoda jako przyczynę uzasadniającą zastosowanie przez pozwanego zakładu pracy art. 52 § 1 pkt 2 KP.

Sąd Najwyższy nie rozpoznawał kasacji w zakresie zarzutu naruszenia przepisów postępowania wobec braku wskazania w kasacji, jaki przepis prawa procesowego miał być naruszony przez Sąd drugiej instancji.

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====